

Maailmalle lähtenyt

Kirjoittanut Tiera Laitinen

Läksin mä kotoa kerran.
Kuljin maita, kuljin teitä:
kauas jäi kotoisa korpi.

Siinsi kaupunki simaisa,
kultakielin kutsueli:
"Täällä ois' elo mukava,
varsin vaivaton olosi,
aikasi kuluksi viihde.
Muuta tänne ja asetu!"
Yllytti yliopisto:
"Täällä oisi oppi oiva,
täältäpä sivistys sulle."

Tuota, kurja, kuuntelinkin,
uskoin, houkka, tottelinkin.
Etsin mä elämää suurta;
siinsi silmissäin sivistys.

Totta ei toki se ollut:
haave haihtui taivahalle,
hälveni utu unelmain.

Muistan harjut männikköiset:
sieltä sain sanoja paljon.
Niistä jo unohdin monta.
Muistan järvet niin siniset:
sieltä sain ilot elämän.
Niistä jo unohdin monta.
Muistan vielä sankan korven:
sieltä löysin sielun rauhan.
Sen mä jo kadotin kaiken.

Kesäillat tuota itken,
syksyöinä synkistelen,
talviaamuina apeudun,
kevään keskipäivälläkin
mieli mustana murehdin,
kun mä harjut taakse heitin,
jätin järvet niin siniset,
hylkäsin kotoisan korven.

Pääsenkö kotio kerran?